

Μάϊος πολιτικός
και παμπούς Κορδοβικός.

και να 'δουν τον Δη Χου Τσάγκ της Ελλάδος μας τον πάνυ,
δηλαδή τον Θεωρή, τον τρανό Σκινδογιάννη.

Πρόσωπα Κινέζων τρία
χάσκουν γύρω μας βουδιά,
και σκιρτώσα μαγγαρία
της κοιτίδας των τρεβχ.

Της Ελλάδος μας ή δόξα δίχως θόρυβον κι ήσύχως
και του κράτους τουρνάνου διεπέρεσε τό τεύχος.

'Ηλθον διά Σιγγαπούρης
'στής εύφρου μας άρύρης
την εύκοίλιον εις πλούτη και γλοάζουσαν κοιλάδα...
ποιός τό 'πίστευε πώς θέλθουν και Κινέζοι 'στην 'Ελλάδα.

Π.—Μονοπόλια σταρίδος θέ γυρέψουνε κι' αυτοί.
Φ.—Μά για κύττα και του Σάχη τον μεγάλο Πρεσβευτή.
Π.—Σφιξε μία και για τούτον, για τον 'Ιμβραήμη Χάν,
όπου με τους τρεις της Κίνες

ήλθε τώρα 'στας 'Αθήνας
μέσ' από την Τεχεράνη και τό θούτο 'Ισπαχάν.

Φ.— Πίνω για τον 'Ιμβραήμη,
πού της δόξης μας ή φύμα

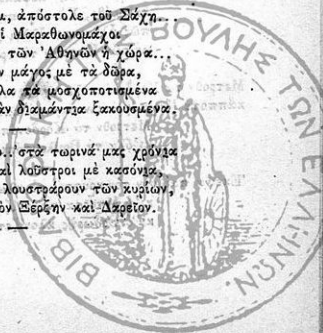
τον 'κουβάλλωσ και τούτον εις τους Μαραθωνομάχους
να θαυμάσθ της άρχαίας 'Ακροπόλεως τους βράχους.

Νάτος ..θα τον προσκνήσω
της Περσίας τον άστέρα...
θέλω να τον προσφωνήσω...
στάσου 'λίγο παραπέρα.

**'Ο Φασουλής, ό ξύλινος Λυσίας,
'στών 'Ιμβραήμη, τον Πρέσβη της Περσίας.**

Καλώς μας ήλθες, 'Ιμβραήμη, άπόστολε του Σάχη...
μετά χαρής σε χειρετούν οί Μαραθωνομάχοι
κι' ένθέρμως σ' ύποδέχεται των 'Αθηνών ή χώρα...
έκ της Περσίας έρχεσαι σάν μάχος με τά δάρα,
και 'στα λεπτά σου δάκτυλα τά μοσχοποτιμένα
λαμποκοπούν του Μπελαζάν διαζιάντια ζακουσμένα.

Κύττα τους πατριώτας σου, 'στα τωρινά μας χρόνια
κατήνησαν ζυπλόλυτοι και λουστροι με κασόνια,
και τά παπούτσινα σήμερα λουστράρου των κυριών,
πού κατετρόψων ποτέ τον Εσέρην και Δαρείον.

'Ελύσαμεν διὰ παντὸς δεσμῶν ἀρχαίων πέδας
 κ' ἐρῶντας ἐτινάξαμεν προγονικῶν παπύρων...
 Δαρίου-Παρσατίδος εἶχατε δύο παῖδας,
 τὸν Ἀρταξέρξην δηλαδὴ καὶ τὸν γωστόν τὸν Κύρον,
 κ' ὁ Κύρος εἶχε τὸν κλεινὸν τὸν Ἀστυάγην πάππον,
 κ' ὁ Σάκκας ἦτο κερκατὴς τοῦ Κύρου καὶ θεράπων.

Ὅντος μεγάλ' ἡ χώρα σας, ἐκεῖν' ἡ Περσική,
 μὲ δόξαν κοσμοκράτορα καὶ μὲ μυθώδεις πλοῦτους...
 μὰ σεῖς, ὡς λέγουσι σήμερον μεγάλα ἱστορικοί,
 καμμίαν σχέσιν παντελῶς δὲν ἔχετε μὲ τούτους,
 μῦτε μὲ τὸν Μακρόνιο καὶ μὲ τὸν Τισσαφέρην,
 καὶ μόνον πόθος φιλικὸς εἰς τὰς κλεινάς σας φέρει.

Μὰ μὴν παραξενεύσεθε καὶ μὴ δυσαρεστεθε,
 κ' ἂν τῶν Περσῶν τῶν παλαιῶν ἀπόγονοι δὲν εἴσθε,
 ἀλλὰ κ' ἔμεῖς δὲν εἰμεθα τοῦ πάλας Μαραθῶνος
 φυλῆ τετιμημένῃ,
 καὶ σήμερον ἀπόγονος τοῦ Περικλέους μόνος
 ὁ Περικλέος μένει.

Ὁ χρόνος μετεμόρφωσε τοὺς Μαραθωνομάχους
 καὶ σήμερον τοὺς ἔκαμε κοκκόντας βατράχους.
 Κι' ἐγὼ λοιπὸν ὁ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηναίων φορημί,
 προπίνω ἵστην ὑγιαίν σου καὶ πάλιν, Ἰμβραήμη,
 κ' ἀμέσως διαβίβασε ἵστον κύριον Σατραπήν
 ἔλων τῶν Περικλέτων μακρὴν ἔνθερμον ἀγάπην.

Ἐπλώσου ἵστα γρασίδα μακρὴν καὶ φούσκωσε μ' ἀγέρα...
 βεβαίως σύμμαχος καὶ σὺ μὰς ἤλθες ἐδῶ πέρα,
 κ' ὡς σύμμαχον σὲ χαιρετῶ κ' ὡς φίλον ἀπειράκις...
 ὡς τόσο πάντα τυχερὸς αὐτὸς ὁ Θεοδώρηκς.

Ὅταν ἐκεῖνος κυβερνᾷ
 τὸν τόπο τὸν τεπελογιᾶ,
 λύσσα τὸν κόσμον πνάνει
 συμμάχους νὰ μὰς κἀνή.

Γι' αὐτὸ δὲν παύει, φίλε Χάν, νὰ μὰς διακηρύττῃ
 πῶς δὲν χρειάζονται ὅ' ἔμεις στρατεύματα καὶ στόλοι,
 καὶ δίχως νομοσχέδιον κανένα τοῦ Διμπρίτη
 καὶ ἵστην Περσίᾳ μὰς ζητοῦν, μὰς θέλουν καὶ ἵστην Πόλι.

Κι' ἡ σύμμαχος ἡ κραταιὰ τῶν κραταιῶν Σουλτάνων,
 ἡ περιζήτητος Ἑλλάς,
 στρέφει καὶ πάλιν ἵστας Αὐλὰς
 τῶν Σούσαν κ' Ἐκβατάνων.

Πῖνε μαζί μακρὴν, Ἰμβραήμη, καὶ πῆς τοῦ φίλου Σάχη
 πῶς ὁ Σανιδαρκούμαρος τὴν ἀπαρτία θάχη.
 Μὲ Μάη τριαντάφυλλα τὴν κεφαλὴν σου ραῖνω,
 καὶ μάθε, Χάν ἀγαπητέ,
 πῶς ἤλθαν κ' ἔλλοι βουλευταὶ
 μὲ τῶν Πατρῶν τὸ τραῖνο.

Μετροῦν τὰ Κορδονόπουλα... γλεντᾶτε... τραλαλά...
 κᾶποτε ἴγια ἄβρισκονται, καὶ κᾶποτε πολλὰ.
 Μετροῦν τὰ Κορδονόπουλα
 κ' ἔλα τὰ Βουλευτόπουλα.

Ἐκεῖνκ παίζου τὸν κρυφτὸ, τὸ κλωτσσοκοφρὶ τᾶλλα,
 κ' ἡ Μπόρα ταλανίζεται,
 κ' ὁ Θεοδώρηκς κλονίζεται,

μὰ τοῦ φωναζοῦν: ἔννοια σου, κ' ἂν πάρῃς κουντρουβάλα,
 σῶπα, παραπονηρικό, κ' ὁ κόσμος δὲν ἐγάθη,
 καὶ μὲ τὰ ζύλα τῶν γιαπῶν γιαιτρεύονται τὰ πάθη.

Πῖνε μαζί μακρὴν... τραλαλά...
 καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ
 νὰ γράψῃς τὰ συμβαινόντα μὲ ζῆλον καὶ σπουδὴν
 ἵστον σύμμαχον Σατραπήν σου, τὸν Μουσαφιρεδῆν.

Κάτσε μαζί μακρὴν, Ἰμβραήμη, νὰ φῆς ψομί κ' ἄλατι,
 καὶ τῶρα, φίλε, παρευθὺς
 νὰ πῆς καὶ σὺ νὰ στατηθῆς
 ἀπάνω ἵστο Παλάτι.

Π.—Σὲ συγχάρω, Φασουλῆ μου...
 Φ.— Τὶ καλὸ τοῦ Χάν τοῦ πάπα,
 ὅμως βάστα με, καυμένε, κ' εἶμαι ἵστο μεθῖσι πάπα.

Ἦλθες, Μάη χρυσομάλλη,
 καὶ τὰ νέα σου τὰ κάλλη
 ἔστρωτο γαιδοῦρι ψάλλει
 μὲ φωνὴ γλυκερά.

Ἦλθες μὲς ἵστην Ἑγκρασία
 κ' ἔλα γίνονται θυσία,
 σύμμαχοι μὲ τὴν Περσίᾳ
 καὶ μὲ τὴν Τουρκία.

Περικλέτο μου κασιδίη,
 γίνε ἵστο μεθῖσι σκίπια,
 κ' ἔδω μέσα ἵστο γρασίδι
 τοῦς παληο-Βουλγάρους κτύπα.

Δῶσε μου κανέν' ἀγγουρὶ, δῶσε μου κανένα τσίρο...
 ἄχ! καὶ νᾶχα τοὺς Κινεζοὺς τῆς κοιτίδος τῶν νὰ σύρω.
 Ὅχι! κ' ἔς φέρῃ, Περικλέτο, κ' ἔς βαρῆσουν τὰ βιολιά μακρὴν...
 ἕνα φύλλο τῆς Εὐρώπης γράφει γὰρ τὸν Βασιλιῆρα μακρὴν
 πῶς ἀφίνει τὴν Κορῶνα καὶ τὸν Θρόνον παραιτεῖ...
 θέλει λείει νὰ συχάσῃ... νὰ συχάσῃ; κ' ἀπὸ τί;

Παραιτήσεως ἀνάγκη δὲν παρίσταται καμμία,
 κ' ἂν τρώντι τὸν πειράξῃ τῆς Βουλῆς ἡ τρικυμία
 καὶ γυροῦει νὰ συχάσῃ καὶ νὰ μὴν ἀκούῃ λόγια,
 δὲν πηγαίνει ἵστην Εὐρώπη, δὲν πηγαίνει ἵστα Τατόγια;

Κι' ἐν πολέμῳ κ' ἐν εἰρήνῃ
 κᾶν Κορριάτης μὰς λαμπρίνει,
 κᾶν Ζαμηκῆς, κᾶν Κορῶνα,
 τὸ κεφάλι δὲν βαρῆνει
 τῆς Ἑλλάδος ἡ Κορῶνα,
 κ' εἶναι τόσοσὺν Περικλῆ κατσορομάλλη,
 ποῦ νομίζεις πῶς φορεῖς τὴν ρετομπλικά τοῦ Ράλλη.

Π.—Τῶρα πῖνω ἵστην ὑγιαίν καὶ τοῦ Πρίγκηπος Ἀνδρέα,
 ποῦ τοῦ Βάττεμπεργὶ ἐπῆρε τὴν Ἀλλική τὴν ὥραια.

Φ.—Νᾶναι τρεῖς εὐτυχίαι καὶ καμκαλιρικό ζαγάρι.
 Π.—Δάδε τῶρα μὰ ἵστα μούτρα, κοκκαλιρικό ζαγάρι.

Ἰστον Παππανικολάου, τούτέστι τὸν Βασιλείου,
 οἰνοποῖον σπουδαῖον καθ' ὅλην τὴν ὕψηλον,
 κρκατὴ λαμπρὰ Τεγγᾶς καὶ Καμκαλιρικό πρώτης,
 ποῦ φαίνεται ἐμπνευσμένος κ' ὁ πλέον χάχας πῶτας.